

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Stanisław Rączkowski (spr.) SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2012 r.

sprawy W. M. oskarżonego z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 października 2011 r. sygn. akt III K 243/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. M.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. 600 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed sądem odwoławczym oraz 138 złotych tytułem zwrotu podatku VAT;

III. zasądza od oskarżonego W. M. na rzecz Skarbu Państwa 758 złotych tytułem zwrotu wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz 500 złotych opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w O. oskarżył W. M. o to, że :

I w okresie od listopada 2010 r. do 23 lutego 2011 r. w G., w rejonie (...), działając czynem ciągłym z zamiarem z góry powziętym, wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy uprawiał 35 sztuk krzewów konopi innych niż włókniste, a następnie samodzielnie, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez rozdrabnianie i suszenie wytworzył środek odurzający w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 0,16 g,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k.

II w okresie od lipca 2009 r. do 22 lutego 2011 r. w G., w rejonie (...), działając w warunkach przestępstwa ciągłego z zamiarem z góry powziętym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie różnym osobom nie mniej niż sześciokrotnie środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż dwa i pół grama za kwotę 85 zł., a w tym :

- D. Z. nie mniej niż pięciokrotnie w łącznej ilości nie mniejszej niż dwa i pół grama za kwotę 75 zł.,
- P. D. jeden raz w ilości nie mniejszej niż jedna porcja za kwotę 10 zł.,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

III w okresie od stycznia 2008 r. do 22 lutego 2011 r. w G., w rejonie (...) działając w warunkach przestępstwa ciągłego z zamiarem z góry powziętym, udzielił nieodpłatnie różnym osobom nie mniej niż sześćdziesięciokrotnie środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż sześćdziesiąt jeden porcji, a w tym :

- w okresie od stycznia 2008 r. do 22 lutego 2011 r. M. S. (1) nie mniej niż dziewiętnastokrotnie w ilości nie mniejszej niż dziewiętnaście porcji,
- w okresie od września 2008 r. do 22 lutego 2011 r. M. O. nie mniej niż dziewiętnastokrotnie w ilości nie mniejszej niż dziewiętnaście porcji,
- w okresie od lipca 2009 r. do 22 lutego 2011 r. D. Z. nie mniej niż piętnastokrotnie w ilości nie mniejszej niż piętnaście porcji,
- w okresie od lipca 2010 r. do grudnia 2010 r. W. S. nie mniej niż sześciokrotnie w ilości nie mniejszej niż sześć porcji,
- w okresie od stycznia 2011 r. do lutego 2011 r. P. D. dwukrotnie w ilości dwóch porcji,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 11 października 2011 r. o sygn. akt III K 243/11:

I oskarżonego W. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, tj. zbrodni z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 3/ trzech/ lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50/ pięćdziesięciu/ stawek dziennych po 10/ dziesięć/ złotych każda stawka;

II oskarżonego W. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, tj. występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1/ jednego/ roku pozbawienia wolności;

III oskarżonego W. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia tj. występku z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1/ jednego/ roku pozbawienia wolności;

IV na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. sąd orzekł wobec W. M. karę łączną 3/ trzech/ lat pozbawienia wolności;

V na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania od dnia 23 lutego 2011 r. do dnia 24 lutego 2011 r.;

VI na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/50/11 pod poz. 1 do 5/ k. 17/ oraz w wykazie dowodów rzeczowych Nr II/51/11 pod poz. 6 do 15/ k. 18/, przy czym zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/50/11 poz. 1 do 5, k.17;

VII na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 1.296,00 złotych brutto tytułem obrony świadczonej oskarżonemu z urzędu;

VIII na podstawie art. 624§1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając te koszty na rachunek Skarbu Państwa oraz odstąpił od wymierzenia opłaty oskarżonemu.

Powyższy wyrok w zakresie punktów : I,II,III i IV zaskarżył oskarżony apelacją swego obrońcy ustanowionego z urzędu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego w sposób dowolny, wbrew zasadom doświadczenia życiowego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na :

a) bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony udzielił innym osobom środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy poprawnie poczynione ustalenia nakazują przyjąć, że oskarżony udzielał innym osobom środka odurzającego nieodpłatnie, tj. nie mając zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej;

b) bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony wytworzył środek odurzający w postaci marihuany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy poprawnie poczynione ustalenia wskazują, że działanie oskarżonego nie było podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o :

1) zmianę pkt I zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.p.k. i art. 12 k.k.;

2) zmianę pkt II zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

3) uchylenie pkt IV zaskarżonego wyroku z uwagi na bezprzedmiotowość orzeczenia kary łącznej;

4) wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności opisanej w pkt III zaskarżonego wyroku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata;

5) przyznanie obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, które nie zostały opłacone;

6) ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył :

Apelacja jest bezzasadna. Stanowisko prezentowane w apelacji cechuje również brak spójności ze stanowiskiem prezentowanym przez oskarżonego przed wydaniem skarżonego wyroku/ k.196/.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Autor apelacji nie wykazał jakich to błędów w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd pierwszej instancji. Zgromadzone przez Sąd Okręgowy dowody oraz prawidłowo ocenione, pozwoliły na ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skarżonego wyroku.

Z dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń wynika, że oskarżony w okresie od lipca 2009 r. do 22 lutego 2011 r. udzielił odpłatnie marihuanę D. Z. oraz P. D.. Podstawę tych ustaleń stanowią wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania D. Z. i P. D..

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony złożył wyjaśnienia na Komendzie Powiatowej Policji w O./ k.38-40/ oraz w prokuraturze/ k.51-53, 126-128/. W czasie tych przesłuchań przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podał, że raz D. zapłacił mu za marihuanę 10 zł. W okresie od lipca 2009 r. do grudnia 2010 r. pięć razy sprzedał marihuanę D. Z. po 15 złotych, za łączną kwotę 75 złotych.

Ze wskazanymi wyjaśnieniami harmonizują zeznania D. Z./ k.35-36/. Podał on, że w okresie od lipca 2009 r. do grudnia 2010 r. W. M. sprzedał mu nie mniej niż pięć razy marihuanę. Za każdą porcję płacił po 15 złotych. Z każdej porcji miał trzy lufki. P. D. zeznał, że w okresie od grudnia 2010 r. do lutego 2011 r. palił z W. M. marihuanę, którą przynosił oskarżony. Raz zapłacił mu 10 złotych/ k. 64 i 119/.

Brak podstaw aby kwestionować powyższe ustalenia oraz wskazane dowody, które stanowią podstawę tych ustaleń. Sąd Okręgowy nie stracił z pola widzenia treści wyjaśnień złożonych przez oskarżonego na rozprawie/ k. 175/. W. M. wyjaśnił, iż nie rozprowadzał marihuany odpłatnie. Po ujawnieniu mu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego podał, że został pobity przez policję. Zważyć należy, że oskarżony po przesłuchaniu przez policjanta tego samego dnia został przesłuchany przez prokuratora. Nie zgłaszał, aby wymuszano na nim wyjaśnienia. Nie stwierdzono u niego żadnych śladów pobicia. A wręcz przeciwnie oświadczył, że wyjaśnienia złożył dobrowolnie i je podtrzymuje. Zmiana wyjaśnień przez oskarżonego może być oceniona jedynie jako nieudolna linia obrony. Za taką oceną przemawia postawa oskarżonego w toku procesu sprowadzająca się do braku udzielenia odpowiedzi na pytania sądu w tym odpowiedzi racjonalnych, w sytuacji gdy sąd dążył do ustalenia przyczyn rozbieżności w wyjaśnieniach. Zwrócić należy również uwagę na okoliczność, że oskarżony nie miał powodów aby się bezzasadnie obciążać. Złożył wyjaśnienia swobodnie. Treść tych wyjaśnień była zgodna z zeznaniami wskazanymi już świadków. Sam podał okres, w którym udzielał marihuany. Wskazał również, że własną marihuanę posiadał od grudnia 2010 r. Ten fakt nie wyklucza okoliczności, że oskarżony udzielał marihuanę nie tylko własnej produkcji. Wyjaśnił, że brał pieniądze za marihuanę. Wskazał konkretne kwoty. Nie wyjaśnił skąd posiadał marihuanę poza tą, którą sam hodował, gdyż nie miał takiego obowiązku. Istotne jest to, że udzielał marihuany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W art. 115§4k.k. ustawodawca zawarł definicję ustawową korzyści majątkowej. W myśl tej definicji aby przypisać udzielanie środka odurzającego innej osobie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, korzyść majątkowa nie musi istnieć wyłącznie po stronie udzielającego.

Przejawem solidarności z oskarżonym są zeznania P. D. złożone na rozprawie/ k. 178v/, który podał że nie pamięta za co dał 10 złotych oskarżonemu.

Autor apelacji upatruje również błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia, iż oskarżony wytworzył środek odurzający w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W odpowiedzi na ten zarzut zważyć należy, że podstawę do przyjętych ustaleń przez sąd pierwszej instancji dały wyjaśnienia oskarżonego. W toku postępowania przygotowawczego W. M. konsekwentnie wyjaśniał, że wiedział, iż na hodowli konopi można zarobić pieniądze/ k. 51-53/. Liczył na zyski ze sprzedaży marihuany, które miały umożliwić mu spłatę długu/ k. 38-40/. W treści tych wyjaśnień jest logika. Po to oskarżony wykladał pieniądze na uprawę konopi, aby z tych ryzykownych działań

sprzecznych z prawem osiągać dochody. W konfrontacji z przytoczonymi wyjaśnieniami krytycznie należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie/ k. 175v/, z których wynika, iż celem oskarżonego była tylko hodowla konopi bo lubi hodować rośliny. Sąd Apelacyjny w całości podziela argumentację sądu pierwszej instancji przedstawioną w pisemnym uzasadnieniu skarżonego wyroku, dotyczącą oceny wyjaśnień oskarżonego i nie widzi potrzeby ponownego powtarzania przytoczonych argumentów.

W apelacji postawiono również zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 7k.p.k. Zarzut jest bezzasadny. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu jest swobodna a nie dowolna. Ta ocena została dokonana z zastosowaniem zasady bezpośredniości. Sąd pierwszej instancji wskazał dlaczego dał wiarę jednym dowodom a odmówił wiarygodności innym dowodom. Dowody zostały ocenione we wzajemnym powiązaniu. Konsekwencją tej oceny są prawidłowe ustalenia faktyczne. Apelujący traktując wybiórczo dowody usiłuje przeciwstawić własną wizję wydarzeń ustaleniom sądu.

Wbrew wywodom zawartym w apelacji zasada swobodnej oceny dowodów nie polega na daniu wiary wyłącznie dowodom przeprowadzonym bezpośrednio przed sądem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano wymogi, którym podlegać musi ocena dowodów, aby nie przekształcała się w "dowolną". Tak więc przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),
- jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku(art. 424§1pkt1) k.p.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonał oceny dowodów z zachowaniem wyżej wskazanych kryteriów. Dał wiarę wyjaśnieniom W. M. oraz zeznaniom P. D. złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Za taką oceną przemawia spójność tych dowodów oraz logika zdarzeń wynikająca z tych dowodów. Zmiana wyjaśnień przez oskarżonego nie znajduje racjonalnego i przekonującego wytłumaczenia. Wskazano już na ocenę zeznań P. D.. Brak podstaw aby krytycznie oceniać zeznania D. Z.. Pozostali świadkowie potwierdzają fakty, którym nie przeczy oskarżony, a mianowicie fakty, iż udzielał im nieodpłatnie marihuany oraz nie mieli i nie mają wiedzy w zakresie odpłatnego udzielania marihuany przez oskarżonego D. Z. oraz P. D.. Fakt, iż oskarżony udzielał nieodpłatnie marihuanę W. S., M. K. i M. S. (2), a także P. D. i D. Z. nie przeczy, że tym dwóm ostatnim udzielił także marihuany odpłatnie.

Zupełnie pozbawiony jest podstaw zarzut, że sąd pierwszej instancji w sposób dowolny ocenił wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania A. B. w zakresie pożyczki udzielonej oskarżonemu przez A. B.. Ten fakt znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego jak i zeznaniach A. B.. Także z wyjaśnień oskarżonego wynika jakie pieniądze wyłożył na zakup sprzętu do uprawy konopi. Również oskarżony wyjaśnił, iż ze swego przedsięwzięcia miał uzyskać korzyść w kwocie 1500 złotych oraz 50 gram suszu. Tak też ustala Sąd Okręgowy/ k. 202v/. Autor apelacji przemilczając fakt dotyczący 50 gram suszu/ k.225/ zarzuca brak logiki w przyjęciu, że oskarżony ze swojego przedsięwzięcia uzyskać miał jakiegokolwiek przysporzenie dla swojego majątku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny ocenił, iż sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o całokształt dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej, zaś ujawnione dowody zostały ocenione z zachowaniem wymogów wynikających z treści art. 7k.p.k. Stąd też zarzuty jak i wnioski zawarte w apelacji/ poza wnioskiem o zasądzenie kosztów za obronę z urzędu przed sądem odwoławczym/ nie mogły być uwzględnione.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonał prawidłowej oceny prawnej zachowania oskarżonego. Argumentacja tego sądu jest wyczerpująca. W sposób bardzo obszerny została przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Apelacja

nie podważa tej argumentacji. Stąd też sąd odwoławczy dzieląc argumentację sądu pierwszej instancji, nie widzi powodów ponownego przytoczenia przedstawionych argumentów/ k.207v-209/.

Także kara wymierzona oskarżonemu nie może być oceniona jako kara rażąco niewspółmierna. O rażąco niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k./ tak SN w wyroku z dnia 13.04.2000 r., WA 5/00 – LEX/. Kara rażąco niewspółmierna to kara, która w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Pojęcie "rażąco niewspółmierności" zostało sprecyzowane w praktyce jako różnica "wyraźna", "bijąca w oczy" czy "oślepiająca". A zatem jak trafnie podnosi się w orzecznictwie zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz "bijącej w oczy" (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42), a więc nie w razie różnicy niewielkiej, nieznaczającej. Sąd Apelacyjny przyjmuje domniemanie słuszności wyroków I instancji, to jest odmawia im swej aprobaty jedynie w razie stwierdzenia, że są (mogą być) niesprawiedliwe/ tak też SA w Krakowie w wyroku z 21.09.2000 r., II AKa 154/00, KZS 2000/10/37/.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd pierwszej instancji miał na względzie ustawowe dyrektywy wymiaru kary. Uwzględnił okoliczności przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz prawidłowo ocenił społeczną szkodliwość przypisanych mu czynów. Wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego. Przy czym słusznie wskazał, że ta okoliczność w sposób istotny została umniejszona postawą oskarżonego w toku procesu sądowego. Zwrócił również sąd pierwszej instancji uwagę na fakt uprzedniej trzykrotnej karalności oskarżonego. Bilansując okoliczności obciążające i łagodzące Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe w dolnej granicy ustawowego zagrożenia bądź też oscylujące w tej wysokości. Kara łączna została orzeczona z zastosowaniem zasady absorpcji. Stąd też tak orzeczonych kar nie można ocenić jako kar rażąco niewspółmiernych jak wskazano już na wstępie tej części rozważań.

A zatem mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Podstawę prawną rozstrzygnięcia sądu odwoławczego stanowi art.437§1k.p.k. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uzasadnia treść §14pkt 5 i §2ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu/ Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm./.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 636§1k.p.k. w zw. z art. 634k.p.k. w zw. z art. 633k.p.k i art.632 pkt 2 k.p.k. oraz art. 618§1pkt 1 i 11k.p.k. w zw. z §1ust. 1rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym/ Dz. U. Nr 108, poz. 1026 ze zm./.

Wysokość orzeczonej opłaty uzasadnia art. 2 ust.1, art. 3 ust.1 i art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm./.